

[Klm Behnke]

Der er meget lille forståelse for, at meget små virksomheder skal betale et beløb, der forholdsmæssigt er meget stort i forhold til, hvad store virksomheder afkræves.

Det er selvfølgelig prisværdigt, at ministeren vil afvente udgangen af 1992, inden ministeren vil vurdere ordningen, men for mange virksomheder betyder denne udsættelse af en afgørelse måske forskellen mellem fallit og overlevelse.

Netop i øjeblikket står mange af de mindste detailhandlende m.v. på randen af fallit. De meget betydelige kontrolgebyrer for levnedsmiddelkontrol kan være den sidste uoverstigelige bakke. Vi har ikke råd til at miste flere virksomheder, hvorfor ministeren anmodes om med det samme at foretage en reduktion af de nævnte gebyrer.

Svar (10/3 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg har naturligvis forståelse for, at indførelse af betaling for en ydelse, der tidligere har været finansieret over skatterne, af den enkelte erhvervsdrivende kan opleves som både belastende og urimelig. Som omtalt i min besvarelse af spørgsmål nr. S 514 har udgangspunktet for gebyrfastsættelsen imidlertid været en vurdering af kontrolbehovet, idet den enkelte virksomhed principielt skal betale de udgifter, der er forbundet med kontrollen.

Det er derfor ikke muligt generelt at friholde mindre virksomheder helt for at betale gebyrer. Derimod kan der fastsættes et relativt lille gebyr for sådanne virksomheder, såfremt der i øvrigt er tale om et beskedent kontrolbehov. Dette er da også sket i ministeriets bekendtgørelse om gebyrer, idet der f.eks. for levnedsmiddelboder betales 800 kr. og for levnedsmiddeludsalg uden tilvirkning og med et meget begrænset sortiment 1.000 kr. årligt.

Jeg skal i denne forbindelse benytte lejligheden til at fremhæve, at der også i virksomhedstyper med et tilsyneladende relativt beskedent kontrolbehov dels altid skal finde et vist tilsyn sted, dels kan være tale om udgifter til generelle kontrolkampagner og mikrobiologiske screeningsundersøgelser samt eventuelle ekstraordinære situationer som f.eks. forgiftning af vin eller radioaktiv forurening af levnedsmidler. Gebyrordningen skal imidlertid også dække sådanne udgifter, hvilket den enkelte

erhvervsdrivende af forståelige grunde måske ikke altid vil være opmærksom på ved sin vurdering af gebyrets størrelse.

Jeg kan supplerende oplyse, at ministeriet overvejer mulighederne for gennem ændringer af lovgivningen for godkendelse og kontrol af detailforretninger at opnå mindskelse af kontroludgifterne. Det skal imidlertid fastslås, at hensynet til det overordnede formål med levnedsmiddelkontrollen, herunder sikring af forbrugerne mod sundhedsrisici og vildledning i forbindelse med levnedsmidler, lægger snævre begrænsninger for disse overvejelser. Det kan i tilknytning hertil nævnes, at Rådets direktiv af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler (89/397/EØF) forpligter de offentlige myndigheder til at føre regelmæssig kontrol med alle former for levnedsmiddelvirksomhed, herunder bl.a. kontrol med den enkelte distributør eller handlende.

Der skal dog ikke være tvivl om, at ministeriet er meget opmærksom på ønskeligheden af ved regelforenkling om muligt at mindske kontroludgifterne, og at ministeriet – som tidligere oplyst – nøje vil følge betalingsordningens gennemførelse, herunder overveje eventuelle justeringer af ordningen og dens gebyrsatser, når der foreligger et større erfaringsgrundlag.

Spm. nr. S 559

Til *justitsministeren* (2/3 92) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at få nedbragt de lange berammelsestider ved fagedretterne?«

Begrundelse

På grund af de lange berammelsestider i fagedretterne i forbindelse med tvangsauktioner påføres kreditorer øgede tab, og debitorer får øget deres gæld. Det er på alle måder en uhenigtsmæssig situation.

Som eksempel kan nævnes ejerforeninger. Hvis ejeren af en lejlighed misligholder sine forpligtelser over for ejerforeningen, kan ejerforeningens tilgodehavende blive anseligt, når der går ca. 10 måneder fra begæring til auktion. Ejerforeningens medlemmer kommer i sidste ende til at dække foreningens øgede tab som følge af de lange berammelsestider.